

Arrest

nr. 170 859 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2011 werd deze aanvraag gegrond verklaard. Verzoekers kregen een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.3. Op 17 februari 2014 wordt beslist om het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen. De aanvraag werd ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 21.10.2011 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 21.10.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 14.12.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 13.01.2012 tot 29.12.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 10.02.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, §§3

en 4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 15ter van de richtlijn 2004/86/EG. Zij lichten het middel toe als volgt:

“In zijn beslissing, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de ziekte waaraan de Heer M. lijdt, niet ernstig genoeg is in de zin van het artikel 9ter van de wet van 15.12.80 en dus geen onmenselijke en ontierende behandeling uitmaakt in geval van terugkeer naar Armenië.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de gezondheidsproblemen ingeroepen door de Heer M. in het kader van zijn verblijfsaanvraag dus geen reëel gevaar meer betekenen en dat er dus geen reden is om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië te onderzoeken.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met zo'n motivatie wegens de volgende elementen :

Inderdaad, eerst en vooral, herinneren verzoekers dat, bij het instellen van hun verblijfsaanvraag op grond van het artikel 9ter, de Heer M. leed aan een kanker die een dringende behandeling van de betrokkene vereiste.

Inderdaad, in die periode konden de problemen waaraan de betrokkene leed zijn leven en fysieke integriteit in gevaar brengen.

Zeker, op dit ogenblik is de toestand van zijn blaaspolypose goed, aangezien er momenteel geen recidive is.

Nochtans hebben poliepen in de blaas geregeld neiging om terug te komen, hetgeen het geval was in hoofde van de betrokkene.

Het is dus primordiaal om dit te blijven te controleren door regelmatige cystoscopieën, alle 6 maanden met de scanner en een opzoeken van abnormale cellen in de urine.

Aldus moet de vraag worden gesteld of men in Armenië over het nodige materiaal beschikt om een regelmatige endoscopie en scanner uit te voeren.

Zijn er dokters die bekwaam zijn om de urinaire cytologie te analyseren.

Deze vragen moesten door de raadsgeneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken worden aangekaart, dat maakt deel uit van zijn controle.

Doch, geen enkele van deze vragen werd aangekaart.

Deze vragen betreffende de gevolgen voor de fysieke integriteit van verzoeker en het risico op een onmenselijke en ontierende behandeling in geval van een terugkeer naar Armenië in geval van stopzetting van de behandeling.

Doch, deze vraag over de gevolgen van een eventuele stopzetting van de behandeling in casu de scanners en de urinaire cytologie moesten worden onderzocht gezien de medische antecedenten van de Heer M. die al een herval had gekend van zijn kanker.

Door deze vraag over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië niet te onderzoeken gezien de gezondheidsproblemen van de betrokkene maar eveneens de risico's van een aantasting van zijn fysieke integriteit en het risico op een onmenselijke en ontierende behandeling, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing slecht gemotiveerd.

Dat dit soort beslissing, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken al het voorwerp heeft uitgemaakt van een arrest tot vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2013 onder het rolnummer 108.725 dat stelde:

“In het kader van zijn controle van de wettelijkheid die hij moet uitvoeren, is de Raad niet bevoegd om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing genomen heeft. Deze controle moet zich beperken tot het nagaan of deze overheid alle elementen van de zaak in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een algemeen toelaatbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling van de feiten die hem werden voorgelegd....

Doch, de Raad bemerkt dat verzoeker ter staving van zijn vraag een standaard medisch getuigschrift had bezorgd opgesteld op 11 juli 2011 dat de noodzaak vermeldde om een behandeling met medicijnen te volgen evenals de verergering van de letsels met de leeftijd en dat stelde dat een stopzetten van deze behandeling de artrose en de lumbalgie zou verergeren.

De Raad bemerkt dat de raadsgeneesheer van de verwerende partij de noodzaak van de huidige actieve behandeling helemaal niet in vraag heeft gesteld en dat hij evenmin de vaststelling en de beoordeling door de dokter van verzoeker, van het risico op verergering van de letsels met de leeftijd en de gevolgen van een stopzetten van de behandeling, heeft tegengesproken, waarbij het gepreciseerd wordt dat de enige aanwijzing volgens dewelke ... een monitoring van de vitale parameters of een permanente medische controle niet noodzakelijk zijn voor de levensvooruitzichten van de betrokkene. Het stadium van de aandoening wordt beschouwd als beginnend ... zou in elk geval niet toelaten de redenen van dit standpunt te begrijpen gezien het medisch attest voorgelegd door verzoeker.

Blijkt dus op zijn minst stereotiep en onvoldoende, gezien de elementen voorgelegd door verzoeker, de motivering van de beslissing over verzoeker die in zijn medisch advies gegeven op 20.08.12 (in bijlage gevoegd bij deze beslissing in een gesloten omslag) stelt dat de Dokter van de DV onderstreept dat dit medisch dossier manifest niet toelaat te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EVRM die een aandoening vereist die een levensrisico inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderde staat van de ziekte.

Bijgevolg stelt de dokter van de DV vast dat in casu, het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1 al. 1 van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 die het toekennen van een verblijfsaanvraag met zich kan brengen ...

Het laconieke karakter van deze motivering laat niet toe de redenen te vatten waarom de vraag tot goedkeuring van verblijf gesteld door verzoeker ongegrond werd verklaard.

Bijgevolg is het enige middel gegrond”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze motivering opnieuw bevestigd in een Arrest van 26 februari 2013 onder het rolnummer : 109.905 stellende : “De Raad herinnert eveneens dat de verplichting voor de formele motivering niet de gedetailleerde verwerping met zich brengt van alle argumenten ingeroepen door de verzoekende partij.

Zij impliceert enkel de verplichting om de verzoekende partij in te lichten over de redenen die de bestreden akte hebben bepaald, onder voorbehoud nochtans dat de motivering antwoordt, al was het impliciet maar op een zekere manier, op de essentiële argumenten van de betrokkene. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing op een duidelijke en ondubbelzinnige manier de redenering van zijn auteur laat blijken teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de rechtvaardigingen ervan te begrijpen en, desgevallend, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep, en aan de bevoegde overheid, toe te laten zijn controle hierover uit te voeren.

In het kader van de controle van de wettelijkheid die hij moet uitvoeren, is de Raad niet bevoegd om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing genomen heeft. Deze controle moet zich beperken tot het nagaan of deze overheid alle elementen van de zaak in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een algemeen toelaatbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling van de feiten die hem werden voorgelegd

De Raad bemerkt vervolgens dat, in de bestreden beslissing, de verwerende partij zich heeft beroepen op het advies van zijn raadsgeneesheer, opgesteld op 24 augustus 2012, dat de volgende besluiten geeft : Dit medisch dossier laat duidelijk niet toe te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EVRM, die een aandoening vereist die een levensrisico vertegenwoordigt gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderde stadium van de ziekte

Nochtans, bemerkt de Raad dat, na in overweging te hebben genomen dat het medisch dossier niet toelaat te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EVRM die een aandoening vereist die een levensrisico inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderde staat van de ziekte, hebben de raadsgeneesheer

en na hem, de verwerende partij, hier ten onrechte uit afgeleid, dat een goedkeuring tot verblijf niet kon worden toegekend aan de verzoekende partij, op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Inderdaad, de Raad wil herinneren, gezien de overwegingen die hiervoor werden uiteengezet, dat het toepassingsveld van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zich niet beperkt tot het risico op overlijden.

Dientengevolge, behalve het feit dat de raadsgeneesheer van de verzoekende partij niet heeft onderzocht of een risico voor het leven van de verzoekende partij kon resulteren uit het stopzetten van de voorgeschreven medische behandeling, terwijl de neergelegde standaard medische getuigschriften een besluit in die zin hadden, de Raad kan enkel vaststellen dat het verslag van de raadsgeneesheer niet toelaat na te gaan of deze heeft onderzocht of de ingeroepen pathologiën niet van dien aard waren om een reëel risico met zich te brengen voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of ontorende behandeling in zijn hoofde. Dit doende, heeft de raadsgeneesheer niet de volledige controle uitgevoerd voorzien in het voornoemde artikel 9ter.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing, die enkel is gebaseerd op een onvolledig verslag van de raadsgeneesheer van de verwerende partijen, onvoldoende en inadequaaf is gezien het artikel 9ter §1, van de wet van 15 december 1980 en dat het draagwijdte van deze bepaling miskent...

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enige middel gegrond is."

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dus moet worden vernietigd."

2.2. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de aandoening van de eerste verzoeker niet ernstig genoeg is, in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en er geen sprake is van een onmenselijke en ontorende behandeling, zodat er geen reden is om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Armenië te onderzoeken. Zulks kan evenwel niet gelezen worden in de bestreden beslissing die, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, steunt op de vaststelling, na advies van de arts-adviseur d.d. 10.02.2014, dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen.

In het middel wordt uiteengezet wat de toestand is van verzoekers medische aandoening en er wordt aangevoerd dat er moest worden nagegaan of er in Armenië het nodige materiaal is om een regelmatige endoscopie en scanner uit te voeren, evenals of er dokters zijn die een urinaire cytologie kunnen uitvoeren.

Uit het uitgebreide medische advies van de arts-adviseur, dat samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, blijkt dat waar ten tijde van het eerdere medische advies van 5 december 2011 sprake was van een nog lopende behandeling onder de vorm van 'blaasinstillaties met mitocyne in verband met het papillair transitioneel blaascarcinoma', thans blijkt dat deze behandeling beëindigd is. Eerste verzoeker krijgt enkel nog urologische opvolging (met regelmatige cytoscopie, urine cytologie en CT-scan). Ook van een risico op tumorecidief, waarvoor verzoeker in december 2012 werd gehospitaliseerd, blijkt geen sprake meer te zijn. Vervolgens wordt in het advies vastgesteld op basis van informatie van de MedCOI-databank, alsook een aantal websites met medische informatie met betrekking tot Armenië, dewelke zich in het administratief dossier bevindt, dat urologische zorgen, met inbegrip van endoscopie, beschikbaar zijn in Armenië. Ook APO (cytologie, histologie) en medische beeldvorming (CT, MRI) zijn beschikbaar in Armenië. Tenslotte wordt nog gemotiveerd dat er geen bezwaren zijn met betrekking tot de toegankelijkheid van medische zorgen in Armenië. Deze motivering wordt niet in het minst betwist door de verzoekende partijen. Evenmin duidt de verwerende partij met welke elementen alsnog zou nagelaten zijn rekening te houden.

Waar verzoekers tenslotte verwijzen naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet worden opgemerkt dat in deze arresten werd vastgesteld dat in de daarin bestreden beslissingen de beoordeling van de aanvraag werd gekoppeld aan artikel 3 van het EVRM en aldus het ruimere onderzoek, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd nagelaten. Een dergelijke motivering is vreemd aan de huidige zaak, zoals blijkt uit het hogerstaande.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT